

◆ Mesut Karataş

Sahne

Çıkıyorum ölümden anlayan ırmaklardan
Yaşarken yitirdiğim neyim vardysa elde
Oyundan çıkar gibi gitmeli kör dünyadan
Çıksak yorgun toprağın göğe değdiği yerde

İçim ıssız bir boşluk sessizliğe açılır
Ölümün gerisinde kalanıdır bu dünya
Mümkün kılmak tek şeyi ahirinden geçmeye
Küskün ve çıplak güneş hazırlanır vedaya

Oyunmuş dünya hükmün çok uzağına düşen
Ömrün sahnesi hayat puslu kıyıda kalmak
İçimize sızmayan güneş ve endişeye
Bağlanıp kalsa insan nihayeti yaşamak

Çocuk Masalı

Masalın sıcak koynundan gelin çıktı çıkma çocuk
Siyah saçını okşayan eller uyutur kalbinde
Düşebilmektir başını koyduğun dize
Bir varmış bir yokmuş diye başlarmış bütün hikâye

Daldığın görkemli rüya penceresindeki ürkek kuş
Kanat çırpınca uçacak titrer kalbin tınısında
Kaf dağına iner bulut yanağını ıslatan yağ
Akmaya başlar toprağa dokunan bakışlarında

Dere tepe düz gitsek de beton eve çarpıyoruz
Çarpıyor insan içinde büyüttüğü o yaraya
Uzayan ömür en تنها haliyle bile uykusuz
Kelebek kanadı narin bir tüy çocuđun gövdesi

Murada ermişler teskin ağır bekleyiş kerevet
Sehmi gökten düşen elma bağda üzüm dalda umut
Ağır ağır sızıyoruz masaldan derin sükûnet
Evvel zaman içindedir koşum atları nal sesi

